

Evangelí del diumenge I de Quaresma: temptacions al desert

“L'Esperit va conduir Jesús al desert perquè el diable el temptés”. El nucli de tota temptació és deixar Déu de banda. Les presses, l'afany d'eficàcia i les dificultats ens poden portar a descuidar, oblidar i fins i tot rebutjar el tracte amb Déu. Si romanem units a Jesús, amb la força de l'Esperit Sant vencerem les temptacions.

Evangelí (Mt 4, 1-11)

Aleshores l'Esperit va conduir Jesús al desert perquè el diable el temptés. Jesús dejunà quaranta dies i quaranta nits, i al final va tenir fam. El temptador se li acostà i li digué:

—Si ets Fill de Déu, digues que aquestes pedres es tornin pans.

Però ell li va respondre:

—L'Escriptura diu: L'home no viu només de pa; viu de tota paraula que surt de la boca de Déu.

Llavors el diable se l'enduu a la ciutat santa, el posa al punt més alt del temple i li diu:

—Si ets Fill de Déu, tira't daltabaix. Diu l'Escriptura: Donarà ordre als seus àngels, i et duran a les palmes de les mans perquè els teus peus no ensopeguin amb les pedres.

Jesús li contestà:

—També diu l'Esriptura: No temptis el Senyor, el teu Déu.

Després el diable se l'enduu dalt d'una muntanya molt alta, li mostra tots els reialmes del món i la seva glòria i li diu:

—Et donaré tot això si et prosternes i m'adores.

Li diu Jesús:

—Ves-te'n, Satanàs! Diu l'Esriptura: Adora el Senyor, el teu Déu, serveix-lo només a ell.

Lavors el diable el va deixar, i vingueren uns àngels i l'assistien.

.....

Comentari

El primer diumenge de Quaresma ens presenta Jesús conduït per l'Esperit al desert per ser temptat pel

diable. El marc geogràfic del desert, lloc inhòspit i antagònic de l'Edèn, és força eloqüent. D'algun passatge de la Sagrada Escripura es pot suposar la creença jueva en cert esperit malèfic del desert anomenat Azazel (cf. *Lv* 16, 10; *Tb* 8, 3). Jesús seria així impulsat a l'àmbit del temptador. A més, el desert va ser lloc de prova per al poble escollit. El Senyor hi acudeix per vèncer allà on Israel va sucumbir.

Jesús dejuna “quaranta dies i quaranta nits”. Ho commemora la Quaresma. L'acció penitencial del Senyor està carregada de simbolisme: quaranta dies i quaranta nits va durar el càstig del diluvi (cf. *Gn* 7, 4); quaranta dies i quaranta nits va passar Moisès al núvol del Sinaí, sense menjar ni beure, suplicant Déu pel poble (cf. *Dt* 9, 25), abans de lliurar-li la Llei (cf. *Ex* 24, 18); també va passar Elies quaranta dies i quaranta nits, sense menjar ni beure,

caminant fins a la muntanya Horeb per trobar-se amb el Senyor (1 Re 19, 8); i en especial, durant quaranta anys va habitar el poble d'Israel al desert, enmig de proves i temptacions, com a càstig als quaranta dies que va dedicar a explorar la terra pel seu compte, sense comptar amb Déu (cf. Nm 14, 34).

Després de dejunar, Jesús es mostra afamat, en aparent privació d'ajuda divina i de poder material. El temptador pretén llavors que Jesús caigui en alguna mena d'intemperància, avarícia o idolatria, en què fa caure els homes, que utilitzen o rebutgen Déu per exaltar-se ells mateixos. El diable cita recargoladament les Escripures amb què Jesús compleix sempre la voluntat del Pare. *Si ets el Fill de Déu, li ve a dir, fes servir la força divina per resoldre la indigent condició*

humana que has assumit. La mateixa suggestió arribarà al cim a la creu.

El Papa Francesc explicava la solució que ens brinda el Mestre amb l'exemple: “Satanàs vol desviar Jesús del camí de l'obediència i de la humiliació –perquè sap que així, per aquest camí, el mal serà derrotat– i portar-lo per la falsa drecera de l'èxit i de la glòria. Les fletxes verinoses del diable, però, són totes aturades per Jesús amb l'escut de la Paraula de Déu (Mt 3, 4.7.10), que expressa la voluntat del Pare. Jesús no diu cap paraula pròpia: respon només amb la Paraula de Déu. I així el Fill, ple de la força de l'Esperit Sant, surt victoriós del desert”[1].

Tots vivim d'una manera o altra cada dia les proves del desert. Com explicava Benet XVI, “el nucli de tota temptació –això es veu clar aquí– és deixar a Déu de banda: al costat dels problemes urgents de la vida, Déu

apareix com una qüestió que es pot deixar per després, i potser com a sobrerera o, fins i tot, destorbant”[2].

Les presses, l'afany d'eficàcia humana i les dificultats diàries ens poden portar a descuidar, oblidar i fins i tot rebutjar el tracte amb Déu; o a esperar d'ell una intervenció espectacular que ens fes reaccionar. En canvi, quan la voluntat de Déu és la primera cosa, després ell ens exalta.

En efecte, Mateu diu que, vençuda tota temptació, “vingueren uns àngels i l’assistien”. Déu dona amb ordre i proporció el que el dimoni volia fer servir com a transgressió. Sant Josepmaria en comentava l’entranyable escena final: “L’Església, en fer–nos meditar aquests passatges de la vida de Crist, ens recorda que en el temps de Quaresma, durant el qual ens reconeixem pecadors, plens de

misèries, necessitats de purificació, també hi cap l'alegria. Perquè la Quaresma és alhora temps de fortalesa i de goig: hem d'encoratjar-nos ja que la gràcia del Senyor no ens mancarà, perquè Déu estarà sempre al costat nostre i enviarà als seus Àngels per tal que siguin els nostres companys de viatge, els nostres prudents consellers al llarg del camí, els nostres col·laboradors en totes les nostres empreses” [3].

[1]Papa Francesc, *Àngelus*, 5 de març de 2017.

[2]Joseph Ratzinger - Benet XVI, *Jesús de Natzaret. Primera part. Del Baptisme en el Jordà fins a la Transfiguració*, Claret, Barcelona, 2007, p 39-40.

[3]Sant Josepmaria, *És Crist que passa*, n. 63.

Pablo M. Edo

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-es/gospel/evangeli-del-
diumenge-i-de-quaresma-temptacions-
al-desert/](https://opusdei.org/ca-es/gospel/evangeli-del-diumenge-i-de-quaresma-temptacions-al-desert/) (20/03/2026)